

Dulcea
uitare

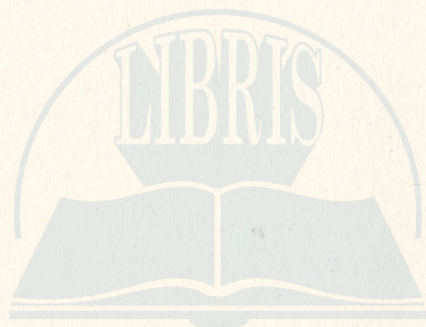
Dulcea
UITARE

Jamie
McGuire

Traducere din engleză de
Oana Dușmănescu

TREI

Vorbele lui rămân agățate acolo, în bezna care ne desparte glasurile. Uneori găseam alinare aici, dar, în ultimele trei luni, am găsit numai neliniște. Spațiul acesta a devenit mai degrabă o ascunzătoare la îndemână. Nu pentru mine, ci pentru el. Mă dureau degetele, așa că mi le-am relaxat, fără să-mi dau seama cât de tare strânsesem până atunci telefonul mobil.

Colega mea de cameră, Raegan, stătea cu picioarele încrucișate lângă valiza mea deschisă de pe pat. Nu știu ce expresie aveam pe față, dar a făcut-o să mă prindă de mână. *T.J.*? a șoptit ea.

Am dat din cap.

— Te rog, poți să spui ceva? a întrebat *T.J.*

— Ce vrei să spun? Mi-am împachetat lucrurile. Mi-am luat liber. Hank i-a dat deja lui Jorie turele mele.

— Mă simt ca un mare dobitoc. Mi-ar plăcea să nu fie necesar să plec, dar te-am avertizat. Când am un proiect în desfășurare, pot fi chemat în orice moment. Dacă ai nevoie de ajutor cu chiria sau de altceva...

— Nu vreau banii tăi, i-am spus și m-am frecat la ochi.

— Credeam că va fi un weekend pe cinste. Dumnezeu îmi e martor.

— Eu credeam că mâine dimineată mă urc în avion, în schimb, mă suni și-mi spui că nu pot veni. Din nou.

— Știu că ai senzația că sunt un mizerabil. Îți jur că le-am spus că am planuri importante. Dar când intervine ceva, Cami... trebuie să-mi fac meseria.

Mi-am șters o lacrimă de pe obraz, dar nu l-am lăsat să-și dea seama că plâng. Mi-am stăpânit tremurul din voce.

— Și vii acasă de Ziua Recunoștinței, atunci?

El a oftat.

— Așa vreau. Dar nu știu dacă pot. Depinde dacă se termină asta. Chiar mi-e dor de tine. Mult. Nici mie nu-mi place situația.

— O să ai vreodată un program mai bun? am întrebat eu.

I-a luat mai mult decât ar fi trebuit să-mi răspundă.

— Și dacă ți-aș spune că probabil nu?

Am ridicat din sprâncene. Mă așteptam la acest răspuns, dar nu mă așteptam să fie atât de... sincer.

— Îmi pare rău, a zis el.

Mi l-am imaginat cum se crispează.

— Tocmai am ajuns la aeroport. Trebuie să închid.

— Da, bine. Vorbim mai încolo.

Mi-am forțat vocea să sune egal. Nu voiam să par supărată. Nu voiam să creadă că sunt slabă sau sentimentală. El era puternic și încrezător și făcea ce avea de făcut fără să se plângă. Încercam să fiu și eu așa, de dragul lui. Dacă m-aș fi văicărit pentru ceva ce el nu putea rezova, n-ar fi ajutat cu nimic.

El a oftat din nou.

— Știu că nu mă crezi, dar te iubesc.

— Te cred, i-am zis, și chiar îl credeam.

Am apăsat butonul roșu de pe ecran și mi-am lăsat telefonul să cadă pe pat.

Raegan era deja gata să-mi panseze rănilile.

— L-au chemat la muncă?

Am dat din cap.

— Atunci, poate că voi doi va trebui să fiți pur și simplu spon-tani. Poate îl surprinzi cu o vizită și, dacă e chemat cât timp ești acolo, îl poți aștepta. Când se întoarce, continuați de unde ați rămas.

— Poate.

M-a strâns de mână.

— Sau poate e un roboțel care ar trebui să înceteze să creadă că slujba lui e mai importantă decât tine?

Am clătinat din cap.

— A muncit din greu pentru slujba asta.

— Nici măcar nu știi cu ce se ocupă.

— Ți-am spus. Se folosește de diplomă. Se specializează în analiză statistică și reconfigurarea datelor, orice ar însemna asta.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă.

— Mda, și mi-ai mai spus să păstrez asta secret. Ceea ce mă face să cred că nu e în totalitate sincer cu tine.

M-am ridicat și mi-am golit valiza, vărsând tot ce era în ea pe cuvertură. De obicei îmi făceam patul doar când împachetam, așa că am observat acum materialul de un albastru-deschis al cuverturii, cu câteva tentacule bleumarin de caracatiță deasupra ei. T.J. o ura, dar mie îmi plăcea să mă simt îmbrățișată în timp ce dormeam. Camera mea era compusă din lucruri ciudate și neprevăzute, dar așa eram, de fapt, și eu.

Raegan a scotocit prin grămada de haine și a scos o bluză neagră cu umerii goi și partea din față strategic sfâșiată.

— Avem amândouă noaptea liberă. Ar trebui să ieșim. Să ne servească și nouă băutura cineva o dată în viață.

I-am smuls bluza din mână și am studiat-o în timp ce mă gândeam la propunerea ei.

— Ai dreptate. Așa ar trebui. Luăm mașina ta sau Ștrumful?

Raegan a ridicat din umeri.

— Eu aproape că nu mai am benzină și nici nu primim banii până mâine.

— Atunci luăm Ștrumful.

După o tură rapidă la baie, Raegan și cu mine am sărit în Jeepul meu vechi și modificat, de culoare albastru-deschis. Nu era în cea mai bună formă, dar, la un moment dat, cineva avusese suficientă viziune și dragoste încât să-l transforme într-un hibrid între un Jeep și o camionetă. Odrasla răsfățată care renunțase la facultate și care fusese stăpâna Ștrumfului între acel proprietar și mine nu l-a iubit la fel de mult. Pernele de pe scaune se vedeau în locurile unde pielea neagră se rupsese, mocheta avea găuri de țigară și pete, iar plafoniera trebuia înlocuită, dar această neglijență a însemnat că am dat mai puțini bani, iar un autoturism aproape gratis era cel mai potrivit.

Mi-am prins centura de siguranță și am băgat cheia în contact.

— Să spun o rugăciune? a întrebat Raegan.

Am răsucit cheia, iar Ștrumful a scos un zbârnâit bolnăvicios. Motorul a început să bolborosească, apoi să toarcă, și amândouă am aplaudat. Părinții mei au crescut patru copii dintr-un salariu de muncitor în fabrică. Nu le-am cerut niciodată să mă ajute să-mi cumpăr o mașină, ci m-am angajat la magazinul local de înghețată când am împlinit cincisprezece ani și am pus deoparte 557 de dolari și 11 cenți. Ștrumful nu era deloc mașina la care visasem în copilărie, dar 550 de dolari mi-au cumpărat independența, iar asta era ceva neprețuit.

Douăzeci de minute mai târziu, Raegan și cu mine eram în cealaltă parte a orașului și străbăteam parcare cu pietriș de la Red Door încet și uniform, de parcă am fi fost filmate în timp ce ne făceam intrarea pe un soundtrack șmecher de tot.

Kody stătea la intrare, cu mâinile lui mari cât capul meu. Ne-a ținut cu privirea în timp ce ne apropiam.

— Cărțile de identitate.

— Du-te dracului! s-a răstit Raegan. Lucrăm aici. Știi câți ani avem.

El a ridicat din umeri.

— Tot trebuie să-mi arătați niște acte.

M-am încrunțat la Raegan, iar ea și-a dat ochii peste cap, scotocind în buzunarul de la spate.

— Dacă nici până acum nu știi câți ani am, avem o problemă.

— Haide, Raegan. Nu mă mai bate la cap și lasă-mă să văd drăcovenia.

— Ultima dată când te-am lăsat să vezi ceva nu m-ai mai sunat trei zile.

El s-a crispat.

— N-o să treci niciodată peste faza aia, nu-i așa?

Raegan i-a aruncat cardul de identitate lui Kody, iar acesta l-a prins la piept. S-a uitat fix la el și apoi i l-a înapoiat, privindu-mă întrebător. I-am dat permisul de conducere.

— Credeam că ești plecată din oraș, a zis și a privit în jos înainte de a-mi da înapoi cardul de plastic subțire.

— Poveste lungă, am spus și mi-am îndesat permisul în buzunarul de la spate.

Jeanșii îmi erau atât de strâmți, încât mă miram că mai încăpuse ceva în ei, în afară de propriul meu fund.

Kody a deschis ușa roșie imensă, iar Raegan i-a zâmbit dulce.

— Mulțumesc, dragule.

— Te iubesc. Să fii cuminte.

— Mereu sunt cuminte, a zis ea și i-a făcut cu ochiul.

— Ne vedem când ies de la muncă?

— Da.

M-a tras dincolo de ușă.

— Sunteți cel mai ciudat cuplu din lume, i-am zis eu cu voce tare, ca să acopăr muzica.

Basul îmi vibra în piept și eram destul de sigură că fiecare sunet îmi făcea oasele să tremure.

— Da, a repetat Raegan.

Ringul de dans era deja aglomerat cu puști de la facultate, transpirați și beți. Primul semestru era în plină desfășurare. Raegan s-a

îndreptat către bar și s-a așezat la capătul acestuia. Jorie i-a făcut cu ochiul.

— Vreți să vă eliberez niște scaune? a întrebat ea.

Raegan a scuturat din cap.

— Faci asta pentru că vrei bacșișul meu de aseară!

Jorie a izbucnit în râs. Părul lung și platinat i se revărsa în valuri peste umeri, cu câteva șuvițe negre. Purta o rochiță neagră scurtă și bocanci militari și apăsa butoanele casei de marcat ca să cheme pe cineva în timp ce vorbea cu noi. Toate învățaserăm să facem mai multe lucruri deodată și să ne mișcăm de parcă fiecare bacșiș era de 100 de dolari. Dacă serveai suficient de rapid, aveai șansa să ajungi la barul din partea de est, iar bacșișurile dintr-un weekend de acolo erau echivalente cu o lună muncită în mod obișnuit.

Acolo eram eu barmaniță de un an, la doar trei luni după ce fusesem angajată la Red Door. Raegan lucra chiar lângă mine și împreună păstram mașinăria unsă la perfecție. Jorie și cealaltă barmaniță, Blia, serveau la barul din partea de sud, dinspre intrare. Acesta era practic un chioșc, de-asta le plăcea la nebunie când eu sau Raegan eram plecate din oraș.

— Deci? Ce vreți să beți? a întrebat Jorie.

Raegan s-a uitat la mine, apoi din nou la Jorie.

— Whisky cu lămâie.

M-am strâmbat.

— Eu fără lămâie, te rog.

După ce Jorie ne-a dat băuturile, Raegan și cu mine am găsit o masă liberă și ne-am așezat, uimite de bafta noastră. În weekend era mereu aglomerat și o masă liberă la ora zece și jumătate nu era ceva obișnuit.

Țineam în mână un pachet nou-nouț de țigări și l-am lovit ușor cu palma ca să le aranjez, apoi am rupt plasticul, deschizându-l. Deși la Red aerul era atât de îmbâcsit încât simplul fapt de a fi acolo mă făcea să simt că fumam un pachet de țigări deodată, era plăcut să stau la o masă și să mă relaxez. Când lucram, aveam de obicei timp doar pentru un fum, iar restul țigării îl aruncam.